

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΓ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 12 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1935

ΑΡΙΘ. 41

ΔΙΑΣΑΦΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ

“Η ΚΑΘΑΙΡΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ,

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιήλ ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 33—34 φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» διατριβὴν ἐξ ἀφορμῆς διατριβῆς μου δημοσιευθείσης ὡσαύτως ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ὑπ' ἀριθ. 31—32 ἑ. ἔ. Ἐν τῇ προκειμένῃ διατριβῇ μου ἀπεδείκνυον δι' ἐπιχειρημάτων κανονικῶν καὶ νομικῶν ὅτι τὸ Πρωτοβάθμιον διὰ τοὺς ἀρχιερεῖς Συνοδικὸν Δικαστήριον μίαν καὶ μόνην ἐπέβαλε ποινὴν εἰς τοὺς τρεῖς Ἀρχιερεῖς τοὺς ἀποδεχθέντας τὸ ἐσφαλμένον Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ἤτοι τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως, καὶ ὅτι ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ αὕτη εἶναι α') συνταγματικὴ, β') κανονικὴ καὶ γ') νόμιμος.

Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ, ὅπερ ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως τὴν κεντρικὴν ἰδέαν καὶ τὸν κύριον σκοπὸν τῆς δαλιφθείσης διατριβῆς μου, συμφωνεῖ πλήρως καὶ ὁ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος, ἀναγράφων ἐν τῇ διατριβῇ αὐτοῦ τὰ ἑξῆς: «Κατόπιν τούτου ἔχω τὴν γνώμην, ὡς καὶ ὁ Σεβ. Μαρωεῖας, ὅτι τὸ Δικαστήριον συνταγματικῶς, κανονικῶς καὶ νομίμως μίαν ἐπέβαλε ποινὴν εἰς τοὺς τρεῖς Ἀρχιερεῖς, τὴν καθάϊρεσιν».

Παρὰ ταῦτα ὁμοῦς ὁ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος, λαμβάνων ἀφορμὴν ἐξ ἐτέρων τινῶν συναφῶν σημείων θιγομένων καὶ ἀναπτυσσομένων ἐν τῇ εἰρημένῃ διατριβῇ μου, προβαίνει εἰς παρατηρήσεις καὶ ἐκθέτει τὰς ἰδίας ἑαυτοῦ περὶ αὐτῶν γνώμας εἰς τρόπον, ὥστε μένει εἰς τὸν ἀναγνώστην ἡ ἐντύπωσις ὅτι ὑπάρχει πραγματικὴ μεταξὺ ἡμῶν διαφωνία ἀναφορικῶς πρὸς ταῦτα· χαίρω δὲ διότι παρέχεται μοι ἀφορμὴ, ἵνα καταδείξω διὰ τῆς παρουσίας ὅτι καὶ ἐν τοῖς σημείοις τούτοις ἡ μεταξὺ ἡμῶν διαφωνία εἶναι μᾶλλον φαινομενικὴ καὶ ὑποθετικὴ, ὀφειλομένη ἀπ' ἐνός εἰς παρεξηγήσεις καὶ ἀπ' ἐτέρου εἰς τὸ γεγονός ὅτι ὁ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψει κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς διατριβῆς τὸ ὑπόμνημα τῶν καθαιρεθέντων ἀρχιερέων, ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ ἐν αὐτῇ. Ἡ ὀρθότης τῆς προκειμένης προτάσεώς μου θέλει καταδειχθῆ ἔκ τινων διασαφήσεών μου, ὡς καὶ ἐκ τῆς παραθέσεως τῶν σχετικῶν περικοπῶν εἴτε τῆς διατριβῆς μου εἴτε τοῦ ὑπομνήματος τῶν καθαιρεθέντων Ἀρχιερέων.

Ὅτι π. χ. ὁ Σεβασμ. Θεσσαλιώτιδος ἀναγράφει ἐν τῇ διατριβῇ αὐτοῦ ὅτι ἀναχωρῶ ἀπὸ τὴν ἰδέαν «ὅτι δῆθεν τὸ δικαστήριον ἐπέβαλεν εἰς τοὺς κατηγορουμένους ἀρχιερεῖς τρεῖς ποινὰς ἀθροιστικῶς α')

τὴν καθάϊρεσιν, β') τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν καὶ γ') τὸν σωματικὸν περιορισμόν». Ἐκ τῆς προτάσεως ταύτης τοῦ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος, διατυπωμένης μάλιστα μετὰ τῆς λέξεως «δῆθεν», ἐξάγεται ὅτι ἡ ἀναχώρησίς μου ἀπὸ τῆς ἰδέας ταύτης, ὅτι τὸ δικαστήριον ἐπέβαλεν εἰς τοὺς κατηγορουμένους τρεῖς ποινὰς ἀθροιστικῶς, ὅτι εἶναι ὑποθετικὴ ἀτομικὴ μου γνώμη καὶ εἰκασία, ἐνῶ αὕτη ἐν τῇ πραγματικότητι εἶναι ἰσχυρισμὸς τῶν καθαιρεθέντων ἀρχιερέων. Τοῦτο βεβαιοῦται ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὑπομνήματος αὐτῶν. Ἴδου π. χ. τί οὗτοι ἀναγράφουσιν ἐν αὐτῷ. 1ον) «Ἐκ τῶν ἐρμηριδίων ἐπληροφορήθημεν ὅτι ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος εἰσαγαγοῦσα ἡμᾶς εἰς δίκην καὶ συνελθούσα εἰς πρωτοβάθμιον συνοδικὸν δικαστήριον, κατεδίκασεν ἡμᾶς α') εἰς τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως, β') εἰς τὴν ἐπαναφορὰν μας εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν καὶ γ') εἰς τὸν ὡς εἰς μοναχοὺς πενταετῆ σωματικὸν περιορισμόν εἰς ὠρισμένους μόνους τοῦ Κράτους».—2ον) «Παρὰ δὲ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου νέαι ποινὰ ἐπισωρευτικῶς ἐπεβλήθησαν ἡμῖν, ἐνῶ συμφώνως πρὸς τὸν νόμον 5383 ἔνθα ἠθέλησεν ὁ νομοθέτης τὴν ἐπιβολὴν ποινῶν ἐπισωρευτικῶν διέγραψε ταύτας».—Ἐχὼν δὲ κἀγὼ ὑπ' ὄψει τὸν ἀνωτέρω ἰσχυρισμὸν τῶν καθαιρεθέντων ἀρχιερέων, ἀναιρῶ τοῦτον ἐν τῷ Γ' κεφαλαίῳ τῆς διατριβῆς μου καὶ ἐν συμπεράσματι ἀναγράφω τὰ ἑξῆς: «Ὡστε κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐσφαλμένους εἶναι ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν φρονούντων ὅτι τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον ἐπέβαλεν ἐπισωρευτικῶς διαφόρους ποινὰς εἰς τοὺς τρεῖς καθαιρεθέντας ἀρχιερεῖς ἀπὸ τῶν ἀναγραφομένων ἀνωτέρω γίνεται καταφανὲς ὅτι συμφώνως τῷ νόμῳ 5383 μίαν καὶ μόνην ἐπέβαλε τοῦτο εἰς ἐκείνους ποινὴν, τὴν καθάϊρεσιν».

Ὁ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος γράφει προσέτι ἐν τῇ διατριβῇ αὐτοῦ: «Ἐχω τὴν γνώμην, μολονότι δὲν ἔχω ἐνώπιόν μου τὸ ὑπόμνημα τῶν καθαιρεθέντων, ὅτι καὶ οὗτοι δὲν νομίζουσι ὅτι ἐπεβλήθη αὐτοῖς ὡς ποινὴ ἡ τάξις τοῦ μοναχοῦ, ἀλλ' ὅτι ἐπεβλήθη εἰς αὐτοὺς κακῶς νομισθέντας ὡς τοιούτους ἡ ποινὴ τοῦ σωματικοῦ περιορισμοῦ ἐν μονῇ, μὴ ἀναφερομένη ἐν τῇ Ἐκκλ. Δικονομίᾳ» καὶ ὁμοῦς, παρὰ ταῦτα, οἱ καθαιρεθέντες ἀρχιερεῖς χαρακτηρίζουσιν ὡς ποινὴν τὴν ὑπαγωγὴν αὐτῶν εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν, δι' ὃ καὶ γράφουσι σὺν ἄλλοις ἐν τῷ ὑπομνήματι αὐτῶν καὶ τὰ ἑξῆς: «Καὶ τοιαύτη εἶναι ἡ πέραν τῆς καθαιρέσεως ἐπιβληθεῖσα ἡμῖν ποινὴ ἐπαναφορᾶς εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν».

Ὁ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος γράφει ὡσαύτως ἐν τῇ διατριβῇ αὐτοῦ· «Ὅτι ἡμφισβήτησαν (οἱ καθαιρεθέντες ἀρχιερεῖς) τὴν πρὸ τῆς χειροτονίας των μοναχικήν των ὑπόστασιν ἰσχυρίσθησαν δὲ ὅτι ἡ χειροτονία ἐξηφάνισε τὴν μοναχικήν κουράν» καὶ ὁμως, παρὰ ταῦτα, οἱ καθαιρεθέντες ἀρχιερεῖς τὴν μὲν πρὸ τῆς χειροτονίας των μοναχικήν των ὑπόστασιν ἀρνοῦνται, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ ἐξῆς ἐν τῷ ὑπομνήματι αὐτῶν ἀναγραφόμενων· «Καὶ τοιαύτη εἶναι ἡ πέραν τῆς καθαιρέσεως ἐπιβληθεῖσα ἡμῖν ποινή ἐπαναφορᾶς εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν, τάξιν ἄλλως τε, ἣν οὐδέποτε κατείχομεν»· τὴν δὲ ἀποδιδόμενην εἰς ἐκείνους γνώμη ὅτι «ἡ χειροτονία ἐξηφάνισε τὴν μοναχικήν κουράν», ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι οὐδαμοῦ τοῦ ὑπομνήματος αὐτῶν συνήντησα ἀνέγνωσα δὲ μόνον ἐν αὐτῷ τὴν πρότασιν ὅτι «ὁ μοναχὸς γενόμενος ἐπίσκοπος ἐξέφυγε τῆς τάξεως τῶν μοναχῶν»· θέλω δὲ νὰ πιστεύω ὅτι διὰ ταύτης δὲν ἐννοοῦν καὶ ἐκείνοι ἀναμφιβόλως ὅτι «ἡ χειροτονία εἰς Ἀρχιερέα ἐξηφάνισε τὴν μοναχικήν αὐτῶν κουράν».

Ὁ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος γράφει προσέτι ἐν τῇ διατριβῇ αὐτοῦ· «Ἡ γνώμη τοῦ Σεβ. Μαρωνείας ὅτι καὶ ἂν οἱ καθαιρόντες τρεῖς ἀρχιερεῖς δὲν ἦσαν μοναχοί, ἢ Ἐκκλησία εἶχε δικαίωμα νὰ τοὺς ὑπαγάγῃ εἰς τὴν τάξιν τοῦ μοναχοῦ, οὐδόλως εὐδοοῦται καὶ οὐδαμοῦ στηρίζεται»· τοιαύτην γνώμην οἷα εἶχον, οὔτε ἔχω· τούναντίον ὅλως ἐφρόνουν καὶ φρονῶ ὅτι καὶ ὁ ἄκρω τῷ δακτύλῳ γευσάμενος τῆς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης καὶ ὁ ἐπιπολαίως ἔστω τὸ ἰ. Πηδάλιον ἀναγνούς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχη τὴν γνώμην ὅτι ἡ Ἐκκλησία δικαιούται νὰ ὑπαγάγῃ εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν τὸν ἀρχιερέα, ἂν οὗτος δὲν ἦτο μοναχὸς πρὸ τῆς χειροτονίας του εἰς ἀρχιερέα. Ἡ γνώμη μου αὕτη ἐξάγεται, νομίζω, σαφῶς ἐκ τῶν διατυπωμένων ἐν ὅλῃ μου τῇ διατριβῇ καὶ ἰδίᾳ ἐν τοῖς δυοῖς πρώτοις αὐτοῖς κεφαλαίοις· αὕτη ὡσαύτως γίνεται ἔτι καταφανῆς ἐκ τῆς ἐξῆς ἐν τῷ Α' κεφαλαίῳ τῆς διατριβῆς ἀναγραφόμενης προτάσεώς μου· «Τὸ ἀνωτέρω ὅμως, ὅτι τοῦτέστιν ἡ ὑπαγωγή τοῦ Ἀρχιερέως εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν περιλαμβάνεται ἐν τῇ ποινῇ τῆς καθαιρέσεως, δὲν σημαίνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία καὶ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ὅταν πρόκειται νὰ τιμωρήσῃ Ἀρχιερέα διὰ τῆς καθαιρέσεως, δὲν δικαιούται νὰ περιορίσῃ ταύτην μόνον εἰς τὴν ἀπογύμνωσιν ἀπὸ τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ τῶν ἄλλων δύο βαθμῶν τῆς ἱερωσύνης καὶ νὰ κατατάξῃ αὐτὸν εἰς τὴν τάξιν τῶν κατωτέρων λεγομένων κληρικῶν ἢ καὶ τῶν μοναχῶν, ἂν ὁ καθαιρούμενος πρὸ τῆς προαγωγῆς εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα ἦτο μοναχός». Ἡ ἐν τῇ προτάσει ταύτῃ προσθήκη τοῦ διαζευκτικοῦ συνδέσμου «ἢ» καὶ ἡ καθόπιν τούτου προστιθεμένη πρότασις «Ἄν ὁ καθαιρούμενος πρὸ τῆς προαγωγῆς εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα ἦτο μοναχός», ἐναργῶς, νομίζω, καταδεικνύει ὅτι ἐφρόνουν καὶ φρονῶ, ὡς γράφω ἀνωτέρω, ὅτι ἡ Ἐκκλησία, καθαιροῦσα τὸν Ἀρχιερέα, δικαιούται νὰ ὑπαγάγῃ αὐτὸν εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν μόνον, ἂν οὗτος πρὸ τῆς χειροτονίας του ἦτο μοναχός, οὐχὶ δὲ καὶ ἂν οὗτος πρὸ τῆς χειροτονίας του δὲν ἦτο μοναχός· ἐπομένως συμφρονῶ πλή-

ρως μετὰ τοῦ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος ἀναγράφοντας ὅτι «εἶναι ἐσφαλμένη ἡ ἀντίληψις, καθ' ἣν, διότι ἔνας ἀρχιερεὺς δύναται νὰ γίνῃ ἐκουσίως μοναχός κατὰ τὸ ὀρθὸν νόημα τοῦ Β' Κανόνος τῆς ἐν Ἁγίᾳ Σοφίᾳ Συνόδου, κατὰ μείζονα λόγον δικαιούται ἢ Ἐκκλησιαστικῇ Ἀρχῇ τιμωροῦσα νὰ ὑποβιβάξῃ αὐτὸν εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν, εἰς ἣν οὐδέποτε ἀνήκεν». Ἄν δὲ ἐν τῇ ὁμοίᾳ προτάσει τῆς διατριβῆς μου, κατωτέρω ἀναγραφόμενῃ, παρελείφθῃ ἡ φράσις «ὅταν ὁ τιμωρούμενος ἀρχιερεὺς ἦτο μοναχός πρὸ τῆς χειροτονίας του εἰς ἀρχιερέα», τοῦτο πάντως ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ὄχι μόνον διότι ἐκ τῶν διατυπωμένων ἀνωτέρω καὶ τῶν συμφραζομένων, ὅπως λέγουσιν οἱ φιλόλογοι, εὐκόλως νοεῖται ἢ παραλειπομένη πρότασις καὶ ἡ ἐπανάληψις αὐτῆς· συνεπῶς περιττὴ ἀποβαίνει, ἀλλὰ καὶ διότι πρόκειται περὶ προσώπων ὄρισμένων, τῶν καθαιρεθέντων ἀρχιερέων, περὶ ὧν ἐλέχθη ἀνωτέρω, συμφωνεῖ δὲ καὶ ὁ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος, ὅτι πρὸ τῆς χειροτονίας των ἦσαν μοναχοί.

Ὁ δὲ κανὼν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ προστίθεται ἐν τῷ Α' κεφαλαίῳ τῆς διατριβῆς μου ὄχι πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι ἡ Ἐκκλησία δικαιούται τιμωροῦσα τὸν ἀρχιερέα νὰ ὑποβιβάξῃ αὐτὸν εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν, ἂν οὗτος πρὸ τῆς χειροτονίας του δὲν ἦτο μοναχός, ἀλλὰ πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι ἡ Ἐκκλησία, καθαιροῦσα τὸν ἀρχιερέα, δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ὑπαγάγῃ αὐτὸν πάντοτε εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀπλῶν λαϊκῶν, ὡς φρονοῦσι πολλοί, ἀλλὰ δικαιούται νὰ κατατάξῃ αὐτὸν καὶ εἰς τὴν τάξιν τῶν κατωτέρω λεγομένων κληρικῶν, ὅπως ἀναφέρει ὁ διαληφθεὶς κανὼν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ περὶ ὑπαγωγῆς τοῦ καθαιρουμένου ἱερέως εἰς τὴν τάξιν τοῦ ἀναγνώστου ἢ καὶ εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν, ὡς ἀναγράφω ἐν τῇ διατριβῇ μου «ἂν ὁ καθαιρούμενος πρὸ τῆς προαγωγῆς του εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα ἦτο μοναχός»· πρὸς ἐπίρρωσιν δὲ καὶ ἀπόδειξιν τῆς τῆς προτάσεώς μου ταύτης συνάπτεται καὶ ἡ ἐν τῷ Β' κεφαλαίῳ τῆς διατριβῆς μου προστιθεμένη καὶ ἐκ τοῦ Β' Κανόνος τῆς ἐν Ἁγίᾳ Σοφίᾳ Συνόδου ἀπορρέουσα γνώμη μου ὅτι «ἂν κατὰ ταῦτα δικαιούται ὁ ἀρχιερεὺς νὰ ὑποβιβάξῃ εαυτὸν εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν, ἀφ' οὗ πρότερον παραιτηθῇ τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος, οὐδεμίᾳ ἀμφιβολίᾳ ὅτι κατὰ μείζονα λόγον δικαιούται ἢ Ἀνωτέρα Ἐκκλησιαστικῇ Ἀρχῇ τιμωροῦσα νὰ ὑποβιβάξῃ τὰ ἀρχιερέα διὰ λόγους ἀποχωρῶντας εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν, ἀφ' οὗ πρότερον ἀπογύμνωσῃ αὐτὸν τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος, ἢτοι ἀφ' οὗ πρότερον καθαιρέσῃ αὐτὸν», ὅταν, ἐννοεῖται, οὗτος ἦτο μοναχός πρὸ τῆς χειροτονίας του εἰς ἀρχιερέα.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν γνώμην τοῦ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος ὅτι ἡ τάξις τοῦ ἀναγνώστου καὶ τοῦ Μοναχοῦ δὲν εἶναι τὸ ἴδιον, οὐδεὶς, φρονῶ, ὁ ἀμφιβάλλων· τοῦτο ἄλλως τε γίνεται ἐμφανὲς καὶ ἐκ τῆς ἐξῆς ἐν τῷ Β' κεφαλαίῳ τῆς διατριβῆς μου φράσεως μετὰ τοῦ διαζευκτικοῦ «ἢ»: «καὶ νὰ κατατάξῃ αὐτὸν εἰς τὴν τάξιν τῶν κατωτέρων λεγομένων κληρικῶν ἢ καὶ τῶν μοναχῶν».

Μόνον ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ διαφωνῶ μετὰ τοῦ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος καὶ ἐμμένω εἰς τὴν γνώμην μου (ἐφ' ἕσον μάλιστα ὁ ἴδιος, ἀποκρούων τὰ γραφόμενά μου, δὲν ἀνέγραψε τὴν γνώμην αὐτοῦ, ἦν ἴσως καὶ νὰ ἐδεχόμην, ἐν ἣ περιπτώσει ἐθεώρουν ταύτην ὀρθοτέραν) ὅτι, τοῦτέστιν, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Νηστευτῆς διὰ τῆς φράσεως αὐτοῦ «καὶ τοῖς εἰωθόσιν ἐπιτιμίαις» ἐννοεῖ καὶ τὴν μετάνοιαν, νηστείαν καὶ ξηροφαγίαν· ἢ ὀρθότης τῆς γνώμης μου ταύτης βεβαιοῦται καὶ ἐξ ἄλλων παρεμφερῶν κανόνων τοῦ τε ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ καὶ ἄλλων Πατέρων καὶ ἱερῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐρμηνευτοῦ τοῦ διαληφθέντος Κανόνος, ὅστις, ἐρμηνεύων τὴν φράσιν «καὶ τοῖς εἰωθόσιν ἐπιτιμίαις», γράφει τὰ ἑξῆς: «καὶ σωφρονησθεὶς μὲ τὰ συνήθως διδόμενα εἰς τοὺς μαλακοὺς ἐπιτίμια» ταῦτα δὲ εἶναι «ἢ ξηροφαγία καὶ ἑκατὸν μετάνοιαι καθ' ἑκάστην», ὡς ὁ ἴδιος περὶ τοῦ ἰδίου πάθους πραγματευόμενος ὀρίζει ἐν τῷ Η'. αὐτοῦ Κανόνι (ὄρ. Πηδαλ. σελ. 675—676).

Ὡστε ἐκ τῶν ἀνωτέρω γίνεται κατ' ἐμὲ καταφανές ὅτι, πλὴν τῆς προκειμένης διαφωνίας, πᾶσαι αἱ ἄλλαι εἶναι φαινομενικαί, ὀφειλόμεναι εἴτε εἰς προφανεῖς παρεξηγήσεις, εἴτε τὸ γεγονός ὅτι ὁ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψει κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς διατριβῆς αὐτοῦ τὸ ὑπόμνημα τῶν καθαιρεθέντων Ἀρχιερέων.

* Ἐν Κομοτηνῇ τῇ 14 Σεπτεμβρίου 1935.

† Ο ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΑΝΘΙΜΟΣ

ΜΙΑ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ Α'.

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Θρησκευμάτων ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 6852 ἐγκύκλιον, ἣν μάλιστα ἀπέστειλεν ἀπ' εὐθείας εἰς τὰς Ἐνοριακὰς ἐπιτροπὰς. Γνώσιν τῆς ἐγκυκλίου ταύτης ἔλαβον αἱ Μητροπόλεις ἐξ ἐτέρας ἐγκυκλίου τοῦ ΤΑΚΕ. Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου ἀναφέρει ὅτι ὑποκροῦνται αἱ Ἐνοριακαὶ ἐπιτροπαὶ ὅπου οἱ ἱερεῖς ἀμείβονται εἰς εἶδος νὰ ἀποστέλλωσι τὸ 1)3 ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων εἰς τὸ ΤΑΚΕ, ἄλλως ἀπειλοῦνται κυρώσεις κατ' αὐτῶν.

Τοῦ νόμου περὶ ἰδρύσεως τοῦ ΤΑΚΕ ἤμην εισηγητῆς διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ τότε Ὑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων κ. Γ. Παπανδρέου, συνεργασθεὶς ὡς πρὸς τὰ λογιστικὰ μετὰ τοῦ Τμηματάρχου τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας κ. Α. Φωτήλα, σπουδασαντος ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἄριστα εἰδικευθέντος περὶ τὰ Ταμεῖα κοινῆς ὀφελείας. Ὡς ἐκ τούτου παρηκολούθησα μετ' ἰδιάζοντος ἐνδιαφέροντος τὸ ΤΑΚΕ ἀπὸ πάσης πλευρᾶς. Μάλιστα δύναμαι νὰ εἶπω ἐν καυχῇσιν ὅτι ἡ ἀνένδοτος ἐπιμονή μου μετέβαλε γνώμης τοῦ κ. Παπανδρέου ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἰδρύματος. Ὁ κ. Παπανδρέου, παπαδόποις τυγχάνων, ἐπέμενε νὰ ὁ Πρόεδρος τοῦ ἰδρύματος εἶναι ἱερεὺς, ἐνῶ ἐγὼ ἐπέμενον νὰ εἶναι εἰς τῶν Συνοδικῶν, μὲ ὅλην δὲ τὴν ἀντίδρασιν ἦν εἶχον καὶ ἀπὸ τὸ Συμβούλιον τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου Ἀθηνῶν, οὗ τότε προϊστάτο ὁ

δραστήριος Οἰκονόμος αἰδεσ. Κων. Ρωμανός, κατάρθωσα νὰ πείσω τὸν κ. Παπανδρέου ἐπὶ τέλους νὰ δέχθῃ τὴν ἀποψίν μου μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι Πρόεδρος ὠρίσθη ὁ Μακαριώτατος καὶ ἀντιπρόεδρος εἰς Συνοδικός, οὐχὶ βέβαια πρὸς ζημίαν τοῦ ἰδρύματος. Ὁμολογῶ ὅτι ἀντέκρουον τὸν Μακαριώτατον, διότι πολυάσχολος ὡς εἶναι δὲν δύναται νὰ παρακολουθῇ τὴν δρᾶσιν τοιούτων ὀργανισμῶν, ὡς εἶναι καὶ ὁ Ο. Δ.Ε.Π., ὑπογράφων δὲ ὅλα τὰ ἔγγραφα χωρὶς νὰ εἶναι ἐνήμερος τῆς ὑπηρεσίας δυσφημεῖται ἐνίοτε φέρων ξένας εὐθύναις. Ἐτέρα διάταξις ἐτέθη τῇ ἐπιμονῇ μου σφοδρῶς ἀντικρουομένη ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, ἢ συμμετοχὴ τῶν ἱεροψαλτῶν καὶ ἢ ἀντιπροσώπων τῶν ἐν τῷ Διοικητικῷ συμβουλίῳ τοῦ ΤΑΚΕ. Ἐγὼ μάλιστα εἶχον ἐν τῷ σχεδίῳ μου καὶ τὴν συμμετοχὴν τῶν νεωκόρων, ἦτις ὅμως, ἐπὶ τέλους, τῇ ἐπιμονῇ τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου διεγράφη, πρὸς ζημίαν μᾶς τάξεως ἀπαραιτήτου εἰς τὸ τελετουργικὸν μέρος τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνόμιζον δηλαδὴ οἱ ἱερεῖς, ὅτι ἡ μετοχὴ τῶν ψαλτῶν καὶ νεωκόρων εἰς τὸ Ταμεῖον θὰ εἶναι πρὸς ζημίαν αὐτῶν. Ἀτυχῶς οἱ ἱεροψάλται δὲν ἐστάθησαν ἄξιοι νὰ προστατεύσωσι τὰ συμφέροντά των, καὶ ὅτι ἐγὼ μετὰ κόπου ἐπέτυχον ὑπὲρ αὐτῶν, μετὰ ἐν ἔτος τὸ ἔχασαν, διότι διὰ νόμου ἐτροποποιήθη ἡ σύνθεσις τοῦ συμβουλίου τοῦ ΤΑΚΕ καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν ἱεροψαλτῶν ἐξεδιόχθη ἀδιαμαρτυρητῶς.

Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπέτυχον κατόπιν ἀγώνων εὐεργετήσας τὸ ΤΑΚΕ εἶναι ἡ εἰκοσιπεντάδραχος κατὰ γάμον καὶ πεντάδραχος κατὰ βάπτισμα εἰσφορά. Εἰς τὸν κ. Ὑπουργὸν εἰσηγήθη εἰσφορὰν δρ. 25 ἐξ ἐκάστου γάμου καὶ δρ. 10 ἐξ ἐκάστου βαπτίσματος καὶ μνημοσύνου. Ὁ κ. Παπανδρέου ἀντέκρουε σφοδρῶς πᾶσαν ἰδέαν φορολογίας, διότι, ὡς ἔλεγε, τοῦτο ἀντέκειτο εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς κυβερνήσεως τῶν φιλελευθέρων, ὅπερ ἦτο κατὰ πάσης νέας φορολογίας, οὐδὲν δὲ ἐπιχείρημά μου ἦτο ἱκανὸν νὰ τὸν μεταπεισῇ. Ἐσκέφθη τότε καὶ παρουσιάσθη εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν κ. Μαρῆν, εἰς ὃν ἐξέθεσα τὸ ζήτημα καὶ τὸν ἠρώτησα ἂν θὰ ἔχη ἀντίρρησην εἰς μίαν τοιαύτην φορολογίαν ὑπὲρ τῶν ἱερῶν, ἦν ὁ κ. Μαρῆς ἀπεδέχθη. Τότε καὶ μόνον ὁ κ. Παπανδρέου ἐδέχθη τὴν ἐπιβολὴν δρ. 25 κατὰ γάμον καὶ δρ. 5 κατὰ βάπτισμα, ἀντικρούσας τὰ μνημόσυνα ὡς πένθιμον τελετὴν.

Εἶναι εὐχάριστον ὅτι τὸ ΤΑΚΕ δεξιῶς διευθυνόμενον εὐημερεῖ παρέχον ἄρτον εἰς γέροντας ἱερεῖς, πρᾶγμα ὅπερ ἀτυχῶς δὲν συνέβη διὰ τὸ Ταμεῖον ἀποδοχῶν.

Β'

Μετὰ ταῦτα ἔρχομαι εἰς τὴν ἐκδοθείσαν ὑπὲρ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων. Ἡ ἐγκύκλιος αὕτη δὲν νομίζω ὅτι στηρίζεται εἰς διάταξιν νόμου, καὶ δι' αὐτὴ αὕτη ἀναφέρεται γενικῶς εἰς τὸν νόμον 5439 χωρὶς νὰ ἀναγράφει εἰς ποίαν ρητὴν διάταξιν. Αἱ ὁδηγίαι, τὰς ὁποίας ἄμα τῇ ἰδρύσει τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ἔδωκεν ἢ διεύθυνσις του πρὸς τὰ Τοπικὰ ταμεῖα διὰ τοὺς εἰς εἶδος ἀμειβο-

μένους Ιερείς είναι ότι το είδος τῆς ἐτησίου εισφορᾶς τῶν ἐνοριτῶν ἀποτιμᾶται εἰς χρῆμα καὶ ἀναγράφεται ὡς ἔσοδον ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τοῦ ναοῦ, ἐν ᾧ εἰς τὴν στήλην τῶν ἐξόδων ἀναγράφεται ὁ μισθὸς τοῦ Ιερέως ἀναλόγως τῶν προσόντων του, καὶ ἐὰν τὸ σύνολον ὑπερβαίνει τὰς 33.000 δραχμὰς, τότε τὸ πλεονάζον ἀνήκει εἰς τὸ TAKE, ἐν ᾧ ἤδη διὰ τῆς ἐγκυκλίου ζητεῖται τὸ 1)3 τῶν εἰσπραξέων γενικῶς παρὰ τῶν ναῶν ὅπου οἱ Ιερεῖς ἀμείβονται οὐχὶ παρὰ τοῦ ναοῦ εἰς χρῆμα, ἀλλὰ παρὰ τῶν ἐνοριτῶν ἀπ' εὐθείας εἰς εἶδος. Τὸ Ὑπουργεῖον ὅμως καὶ ὁ εἰσηγητῆς τῆς ἐγκυκλίου ἔδει νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 13 τοῦ Νόμου 5439, ὅπου οἱ ἐνοριτὰ ἀμείβονται τὸν Ιερέα εἰς εἶδος, δὲν καταβάλλουσιν εἰς τὸν ναὸν τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 51 τοῦ Κωδ. 5439 νόμου εἰσφορὰν, οἷτε δίσκοι περιφέρονται εἰς τοὺς ναοὺς τῶν χωριῶν. Συνεπῶς τὸ ἔσοδον τοῦ ναοῦ εἶναι μηδαμινόν, καὶ ὅταν τὸ TAKE λάβῃ τὸ 1)3, τὰ ὑπόλοιπα 2)3 θὰ εἶναι ἀνεπαρκῆ δι' ἀγορὰν ἐλαίου, κηροῦ, λιβανίου διὰ μισθὸν τοῦλάχιστον ἑνὸς ψάλτου, μᾶς νεωκόρου καὶ δι' ἀπαραιτήτους ἐπισκευὰς. Ἄλλ' οὔτε δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ ναὸς δύναται νὰ ἔχῃ ἀκίνητον περιουσίαν, διότι τότε, ὅπου οἱ ναοὶ ἔχουσιν ἐπαρκῆ ἔσοδα, οἱ χωρικοὶ ἀρνοῦνται νὰ πληρώσωσι τὸν Ιερέα εἰς εἶδος καὶ ἀμείβεται οὗτος εἰς χρῆμα ἀπὸ τὸν ναόν. Ἡ εἰς εἶδος ἀμοιβὴ τοῦ Ιερέως προϋποθέτει ἀπορίαν τοῦ ναοῦ. Ἄλλως τε ἢ εἰς εἶδος ἀμοιβὴ τοῦ Ιερέως παρὰ τῶν ἐνοριτῶν δύναται νὰ θεωρηθῆ, ὡς καὶ εἶναι, προαιρετικὴ καὶ νὰ λογισθῆ ὡς δῶρον, ὃ οἱ ἐνοριτὰ ἀγορᾶται προσφέρουσι πρὸς τὸν Ιερέα των, κατ' ἀκολουθίαν ἢ Ἐνοριακῆ ἐπιτροπῆ δικαιοῦται νὰ δώσῃ τὸ 1)3 τῶν εἰσπραξέων καὶ ἀναλόγως τῶν προσόντων του εἰς τὸν Ιερέα. Ἄλλ' ὁ συντάκτης τῆς ἐγκυκλίου δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 111 τοῦ ἰδίου νόμου, ἣτις οὐρεῖ χρηματικὴν ἀμοιβὴν ἐκ μέρους τοῦ ναοῦ διὰ λογαριασμὸν τοῦ TAKE πρὸς τοὺς εἰς εἶδος ἀμειβομένους Ιερεῖς «τὸ ἥμισυ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἡμίσεος τὰς προσουξήσεις αὐτῶν». Συνεπῶς ἡ ἐλάχιστη χρηματικὴ ἀμοιβὴ, ἣν δικαιοῦται νὰ λάβῃ ὁ εἰς εἶδος ἀμειβόμενος Ιερεὺς παρὰ τοῦ ναοῦ, εἶναι ἄνω τῶν 500 δραχ. μηνιαίως καὶ οὕτω σπάνιον θὰ εἶναι διὰ ναοὺς τῆς ὑπαίθρου νὰ μείνῃ περιθώριον ἐκ τοῦ 1)3 τῶν εἰσπραξέων ὑπὲρ τοῦ TAKE.

Τὴν ἐκδοθεῖσαν ἐγκύκλιον ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν θὰ ἐπιτρέψω εἰς τὸ Τοπικὸν Ταμεῖον νὰ ἐφαρμοσθῆ ὡς οὐδαμοῦ στηριζομένην, ἀφοῦ ἡ Ἐγκύκλιος οὐδεμίαν συγκεκριμένην διάταξιν νόμου, ὡς ὀφείλει, ἀναφέρει. Ἐκπαίδῃ δὲ ἡ ἐγκύκλιος ἔχει αὐστηρὸν ἐπίλογον, ἀπειλοῦσα τὰς ἐνοριακὰς ἐπιτροπὰς, αἵτινες δὲν θὰ συμμορφωθῶσιν, ὅτι θὰ παραπέμψῃ εἰς τὸν Εἰσαγγελέα ἐπὶ ὑπεξαίρεσει, θὰ μοι ἐπιτραπῆ νὰ συστήσω τόσον εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ὅσον καὶ εἰς τὸ TAKE νὰ μὴ κἀνωσι τόσῃ συχνῇ χοῆσιν ἀπειλῶν κατὰ τῶν ἐνοριακῶν ἐπιτροπῶν, διότι θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ ἀντίθετον ἄκρον. Ἐκαστος δηλαδὴ ἐντιμὸς οἰκογενειάρχης καὶ καλὸς χριστιανός, ὑπολογίζων ἐκάστοτε τὰς ἐκ τῶν πολλῶν διατηρήσεων εὐ-

θύνας καὶ τὸ φάσμα τοῦ Εἰσαγγελέως, θὰ ἀποφεύγῃ νὰ ἀναλάβῃ ἀμισθον καὶ πλήρες εὐθυνῶν λειτουργημα, ὡς εἶναι τὸ τοῦ ἐνοριακοῦ ἐπιτρόπου, καὶ θὰ καταλήξωμεν νὰ ἐκλέγωνται μόνον οἱ καταχρασταὶ οἱ ἀδιαφοροῦντες διὰ τὰς συνεπείας.

* Ο ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΛΟΣ ΚΑΙ ΦΑΝΑΡΙΟΦΕΡΣΑΛΩΝ
ΙΕΖΕΚΙΗΛ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΔΟΧΗ

(Τέλος)

[3]

Γενικῶς δὲ εἰπεῖν τοὺς ἐκ τῆς αἰρέσεως ἐπανερχομένους ἐθεώρει ὡς ἐστερημένους πάσης θείας χάριτος. Καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ὁ μὲν 47ος Ἀποστ. κανὼν καταδικάζει εἰς καθάρσειν τοὺς ἐπισκόπους καὶ πρεσβυτέρους τοὺς τε ἀναθαπτιζοντας τοὺς ἔχοντας βάπτισμα ἔγκυρον καὶ ἀληθές, ὡς καὶ τοὺς μὴ βαπτίζοντας «τοὺς μεμολυσμένους παρὰ τῶν ἀσεβῶν», ὁ δὲ 68ος καταδικάζει εἰς καθάρσειν τοὺς ἐπισκόπους, πρεσβυτέρους καὶ διακόνους τοὺς λαθόντας χειροτονίαν παρὰ αἰρετικῶν. «Τοὺς γὰρ παρὰ τῶν τοιούτων βαπτισθέντας, ἢ χειροτονηθέντας, οὔτε πιστοὺς, οὔτε κληρικούς εἶναι δυνατόν». Ὁ θαθὺς κανονολόγος καὶ ἐπίσκοπος ἁγίου βίου, αἰδιδιμος Νικόδημος Μίλας, σχολιάζων τὸν 47ον Ἀποστ. Καν. λέγει τὰ ἑξῆς: «Διὰ νὰ κρίνωμεν ἂν αὕτη ἢ ἐκεῖνη ἢ ἑτεροδόξος κοινότης δέον νὰ θεωρηθῆ νόμιμος, καὶ συνεπῶς ἂν πρέπη νὰ ἀναγνωρισθῆ ἢ μὴ ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὀφείλομεν κυρίως νὰ πεισθῶμεν περὶ τούτου: ἂν ἀπέστη ἢ κοινότης αὕτη ἀπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τινα μόνον σημεῖα τῆς πίστεως καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐθῶν, ἢ μήπως αὕτη ἁμαρτάνει εἰς θεμελιώδεις ἀληθείας καὶ ἠλλόιωσε τὴν τε πίστιν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν πειθαρχίαν. Ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει ἡ ἱερωσύνη τῆς κοινότητος ταύτης δὲν δύναται νὰ ἀναγνωρισθῆ ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Περαιτέρω δέον νὰ ληθῆ ὑπ' ὄψιν, ἂν ἡ κοινότης αὕτη θεωρῆ τὴν ἱερωσύνην ὡς θεῖον θεσμὸν, τὴν δὲ ἱεραρχικὴν ἐξουσίαν ὡς ἀπορέουσαν ἐκ θεοῦ δικαίου, ἢ ὡς ὑπούργημα παραπλήσιον πρὸς ἄλλα κοσμικὰ, λαμβανόμενον ἄνευ συμμετοχῆς τῆς θείας χάριτος, χρήσιμον δὲ μόνον πρὸς τήρησιν ὀρισμένης τάξεως ἐν τῇ ἐκκληρώσει ὀρισμένων θρησκευτικῶν ὑποχρεώσεων. Ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει δὲν ὑπάρχει ἀληθὴς ἱερωσύνη, ὥστε νὰ ἀναγνωρισθῆ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Τέλος, ἐπειδὴ τὴν βᾶσιν τῆς κανονικῆς ἱερωσύνης ἀποτελεῖ ἡ ἀδιάκοπος διαδοχὴ τῆς ἱεραρχικῆς ἐξουσίας ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων μέχρι σήμερον, ὅταν κρίνωμεν περὶ τῆς ἱερωσύνης ἑτεροδόξων ἀπαράιτητον εἶναι ἕπως ἰδιαίτερος ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν μας ἐπὶ τοῦ ἀκολουθῆσαι σημείου: διετηρήθη ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν κοινότητι ἢ Ἀποστολικῇ διαδοχῇ ἢ οὐ; ἢ ἱερωσύνη τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων, τῶν διατηρησασῶν ἀδιάκοπον τὴν Ἀποστολικὴν διαδοχὴν, θεωρεῖται, παρὰ τὰς ἐν αὐταῖς ἐπικρατούσας διαφόρους πεποιθήσεις, κανονικῶς ὀρθῆ, ἀρκεῖ μόνον ἐν τοῖς λοιποῖς νὰ μὴ θίγωσιν αὐτὰ τὰ θεμέλια τῆς χριστιανικῆς πίστεως, καὶ τὴν οὐσίαν καὶ τὴν δύναμιν τῶν μυστηρίων. Ἄν δὲ ἢ Ἀποστο-

στολική διαδοχή, διεκόπη ἐν ταύτῃ ἢ ἐκείνῃ τῇ θρησκευτικῇ κοινότητι. ἤτις, ἀποχωρισθεῖσα ἀπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας, ἀπέκτησεν ἰδίαν ἱεραρχίαν, ἀνεξάρτητον τῆς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς, ἢ ἱερωσύνη τῆς κοινότητος ταύτης δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς κανονικῶς ὀρθή»¹.

Ὁ λόγος δὲ διὰ τὸν ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία, καὶ προκειμένου ἀκόμη περὶ σχίσματος, μετ' αὐστηρότητος ἐφέρετο καὶ εἰς ὠρισμένας αὐστηρὰς διατυπώσεις ὑπέβαλλε καὶ δέον νὰ υποβάλλῃ τοὺς εἰς αὐτὴν ἐπανερχομένους, δίδεται ὑπὸ τοῦ Μ. Βασιλείου συμφωνούντος τῷ Ἰ. Κυπριανῷ ἐν τῷ περιφῆμῳ 1ῳ αὐτοῦ κανόνι, ἐν τῷ ὁποίῳ οὗτος λέγει μεταξὺ ἄλλων: «Οἱ τῆς Ἐκκλησίας ἀποστάντες οὐκ εἶτι ἔσχον τὴν χάριν τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ἐφ' ἑαυτοὺς· ἐπέλιπε γὰρ ἡ μετάδοσις τῷ διακοπῆναι τὴν ἀκολουθίαν. Οἱ μὲν γὰρ πρώτοι ἀναχωρήσαντες παρὰ τῶν πατέρων ἔσχον τὰς χειροτονίας, καὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν αὐτῶν εἶχον τὸ χάρισμα τὸ πνευματικόν· οἱ δὲ ἀπορραγέντες, λαϊκοὶ γενόμενοι, οὔτε τοῦ βαπτίζεσθαι, οὔτε τοῦ χειροτονεῖν εἶχον ἐξουσίαν· οὔτε ἠδύναντο χάριν Πνεύματος ἁγίου ἐτέροις παρέχειν, ἥς αὐτοὶ ἐκπεπτώκασι· δυὸ ὡς παρὰ λαϊκῶν βαπτίζομένους τοὺς παρ' αὐτῶν ἐκέλευσαν, ἐρχομένους ἐπὶ τὴν Ἐκκλησίαν, τῷ ἀληθεῖ βαπτίσματι τῷ τῆς Ἐκκλησίας ἀνακαθαίρεσθαι». Κατὰ τὸν Μ. Βασιλείου, ὅθεν, ὅχι μόνον ἡ αἵρεσις, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ σχίσμα ἐπιφέρει ἐξασθένειαν τῆς θείας χάριτος, «ἐξέλιπε γὰρ ἡ μετάδοσις τῷ διακοπῆναι τὴν ἀκολουθίαν». Οἰκονομία δὲ χρωμένη ἡ Ἐκκλησία ἐδέχετο τὰ μυστήρια αὐτῶν. «Ἐπειδὴ δὲ ὅλως ἔδοξέ τισι τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν, οἰκονομίας ἕνεκα τῶν πολλῶν, δεχθῆναι αὐτῶν τὸ βάπτισμα, ἔστω δεκτόν».

Ὁ Μ. Ἀθανάσιος ἐν τῷ λόγῳ αὐτοῦ περὶ παρθενίας λέγει: «ἀπ' αὐτῶν τῶν κοσμικῶν ἂν θέλωμεν καὶ τὰ ἄνω νοοῦμεν»². Τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐφαρμόζοντες καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει λέγομεν: Οἱ ὑγιεῖς γονεῖς γεννῶσι τέκνα ὑγιῆ· ὅταν ἕμεις τὰ τέκνα ἀπολέσῃ τὴν σωματικὴν υγιείαν λόγῳ κακῆς ζωῆς καὶ ἀσωτίας, δύνανται μὲν καὶ ταῦτα νὰ παράγῃσιν ἐκγόρους, πλὴν οὗτοι θὰ ὦσι κατ' ἀναπόδραστον ἀνάγκην ἀσθενικά. Τοῦ χρόνου δὲ προϊόντος ἡ γενεὰ θὰ ἐκφυλισθῇ καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐπιστῇ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ μετάδοσις ζωῆς πάντῃ ἀδύνατος θὰ καταστῇ. Ἡ ἀσωτία γίνεται ἡ αἰτία νὰ σβύσῃ καθ' ὁλοκληρίαν μία γενεά. Οὕτω καὶ τὸ σχίσμα καὶ ἡ αἵρεσις γίνονται αἰτία νὰ ἐκλίπῃ καὶ σβύσῃ ἡ θεία χάρις, καθόσον ἀμφοτέρα γεννῶνται ἐκ τῆς ἁμαρτίας. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον βαθεῖα μετάνοια καὶ συντριβὴ ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ ἐπανερχόμενα εἰς τὴν μάνδραν αὐτῆς πεπλανημένα πρόβατα. Καὶ οὔτε δέχεται αὐτὰ ἀπλῶς, ἀλλὰ καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν διετηρήθη παρ' αὐτοῖς ἡ Ἀποστολικὴ διαδοχή, γίνονται δεκτὰ δι' ὑποβολῆς ὁμολογίας πίστεως, λιθέλλου, δι' οὐ ἀπο-

κηρύττεται ἡ πλάνη εἰς ἣν εἶχον ὑποπέσει, καὶ διὰ χρίσεως αὐτῶν δι' ἁγίου μύρου.

Κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον, τρεῖς εἶναι αἱ διαβαθμίσεις τῆς ἀπειθαρχίας καὶ ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας: αἵρεσις, σχίσμα, παρασυναγωγή. Ὁνόμασαν δέ, λέγει, οἱ παλαιοὶ παρασυναγωγὰς «τὰς συνάξεις τὰς παρὰ τῶν ἀνυποτάκτων πρεσβυτέρων, ἢ ἐπισκόπων, καὶ παρὰ τῶν ἀπαιδευτῶν λαῶν γινομένης». Καὶ εἶπε μὲν ἀληθὲς ὅτι οἱ παρασυναγωγοὶ πταίουσιν ἐλαφρότερον τῶν σχισματικῶν καὶ τῶν αἰρετικῶν, πλὴν ὡς πρώτη βαθμὶς ἀποσχίσεως ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἢ παρασυναγωγῆς δύναται νὰ ἐξελιχθῇ εἰς σχίσμα καὶ τοῦ χρόνου προϊόντος νὰ ἀναπτυχθῇ τοῦτο εἰς αἵρεσιν, τοῦθ' ἕπερ πλεῖστα παραδείγματα ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας ἀληθὲς ἀποδεικνύουν. Διὰ τοῦτο καὶ τοὺς παρασυναγωγούς, κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον, «ἔδοξε... μετανοία ἀξιολόγῳ καὶ ἐπιστροφῇ θελιωθέντας, συνάπτεσθαι πάλιν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὥστε πολλάκις καὶ τοὺς ἐν βαθμῇ συναπελθόντας τοῖς ἀνυποτάκτοις, ἐπειδὴν μεταμεληθῶσιν εἰς τὴν αὐτὴν παραδέχεσθαι τάξιν». Ἐπεταί ἄρα ὅτι καὶ ἡ παρασυναγωγὴ βαρυτάτας ἔχει συνεπείας καὶ καταφέρει πλήγμα βαρὺ κατὰ τῆς θείας χάριτος τῆς ἐνυπαρχούσης ἐν τῇ ἱερωσύνῃ, καὶ ἔχει ὡς ἐπακολούθημα ἄμεσον τὴν ἐξασθένειαν τῆς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς, ἥτις καὶ παντελῶς δύναται νὰ ἐξαλειφθῇ, τοῦ χρόνου προϊόντος, δεδομένου μάλιστα ὅτι δυσκόλως δύναται τις νὰ σύρῃ τὴν ὀρθοθετικὴν γραμμὴν μετὰ τὴν παρασυναγωγὴν καὶ σχίσματος.

Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, ἀντιθέτως πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν ἱερῶν κανόνων ἐνεργοῦσιν ἐκάστοτε οἱ τῆν Ἐκκλησίαν ἀντιπροσωπεύοντες, ὅταν τὸ ἀποσχισθέντας ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ πῆξαντας παρασυναγωγὴν, χάριν ἐξοικονομήσεως πραγμάτων ἐπιγείων καὶ προσωρινῶν καὶ αὐτῶν τῶν παρασυναγωγῶν, δέχονται αὐτοὺς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἄνευ προηγουμένης αὐτῶν μεταμελείας καὶ ἀξιολόγῳ μετανοίας. Τοιαύτη ἐνέργεια ἐνθαρρύνει τὰ ἀπειθάρχητα καὶ φύσει ἄτακτα στοιχεῖα καὶ ἀφορμῆς παρουσιαζομένης ὑψώνουν ταῦτα αὐτὴς τὴν σημαίαν τῆς ἀνταρσίας καὶ νέας παρασυναγωγῆς ἰδρύουσι πρὸς ἕνδεος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία, δεχομένη τοὺς τοιοῦτους κατόπιν «μεταμελείας» καὶ «ἀξιολόγῳ μετανοίας», ἐφαρμόζει ἡδὴ τὴν οἰκονομίαν· μὴ ἀξιούσα ὅμως οἰανδήποτε μετάνοιαν, ἀλλ' ἐπὶ ὅροις ἴσους διαπραγματευομένη μετ' αὐτῶν, διακινδυνεύει τὸ κύρος καὶ τὴν αὐθεντίαν αὐτῆς ἐνώπιον τῶν τε ἐντὸς καὶ τῶν ἐκτὸς τῆς ἰδίας μάνδρας εὐρισκομένων.

Καὶ οἱ παρ' ἡμῖν ὅμως μόρφωσιν εὐσεβείας ἔχοντες λαϊκοὶ καὶ παρακούντες τῆς Ἐκκλησίας καὶ πηγνύοντες ἰδίας παρασυναγωγὰς καὶ παρασύροντες εἰς αὐτὰς κληρικούς διὰ τὴν ἄγνοιαν αὐτῶν μὴ κατανοούντων τὸ κακὸν τὸ ἔπολον διαπράττουσι, πολλὰ ἔχουσι νὰ διδαχθῶσιν ἐκ τῆς ἀδελφου καὶ ἀνόθου ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας περὶ τῆς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς. Οὕτε δὲ ἐπιτρέπεται νὰ ἐλέγχωμεν μὲν καὶ καὶ καταγγέλλωμεν τοὺς ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας ὄντας ὅτι εἶναι ἀπόβλητοι καὶ καταδικασμένοι εἰς ἀπώ-

1. Νικόδ. Μίλας, Κανόνες τῆς Ὀρθ. Ἐκκλησίας μεθ' ἔρμηνειῶν, μετάφρασις ἐκ τοῦ ῥώσσ. Πετροῦπολις 1911. Τόμ. 1ος σελ. 120—121.

2. Migne τόμ. 28, στήλῃ 253.

λειαν. ἡμεῖς δὲ νὰ περιφρονῶμεν τὸ κῦρος καὶ τὴν αὐθεντίαν τῆς Ἀποστολικῆς μας Ἐκκλησίας, μόνῃς αὐτῆς ἐγούσης καὶ διατηρούσης καθαρὰν τὴν Ἀποστολικὴν διδασκαλίαν καὶ Ἀποστολικὴν διαδοχὴν. Ἄν δὲ ἡ πεποιθήσις μας αὕτη εἶναι δλόθερμος καὶ στερεὰ καὶ δὲν ἀποτελῇ αἰσθηματολόγον, ἐπιπόλαιον φανατισμόν. ἀναμφιβόλως εἰσφέρει νὰ ἐκδηλώνεται διὰ τῆς ζωῆς, τοῦ παραδείγματος καὶ τῆς ἀπολύτου ὑποταγῆς καὶ πειθαρχίας εἰς τὴν θείαν αὐθεντίαν τῆς Ἐκκλησίας, «ἦν ὁ Χριστὸς διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος περιεποιήσατο». Ἐγνώριζεν ὁ Κύριος, ὡς παντογνώστης, τὴν ἀνυποταξίαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἀντιμετώπιζεν ἡ Ἐκκλησία Του διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐκ μέρους πολλὰκις τῶν ἰδίων αὐτῆς τέκνων, καὶ διὰ τοῦτο προειδοποίησεν ἡμᾶς εἰπών: «Ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνειν ἀλλαχόθεν, ἐκεῖνος κλέπτης ἐστὶ καὶ ληστής!».

Ἰδοὺ διατὶ ἔλεγον ἐν ἀρχῇ ὅτι ἡ περὶ Ἀποστολικῆς διαδοχῆς διδασκαλία εἶναι χρήσιμος καὶ λίαν ἐποικοδομητικὴ καὶ δι' ἡμᾶς τοὺς ὀρθοδόξους κληρικούς καὶ λαϊκούς. Ἡ μὴ κατανόησις, ἢ μᾶλλον ἡ καταφρόνησις αὐτῆς, γίνεται ἡ αἰτία ὅπως, ἐν αὐτῇ τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν δημοσιογραφικοῖς ὄργανοις, ἀξιοῦσιν ὅτι ἀγωνίζονται διὰ τὴν ἀνθρώπων τῶν καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ὑποστηρίζονται ἀνθρώποι κλέψαντες καὶ ἀρπάσαντες τὴν ἱερωσύνην καὶ κατὰ τῆς ἰδίας αὐτῶν μητροδὲ ἐξαναστάντες, ὡς ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς νόμιμοι καὶ κανονικοί! Καὶ οἱ μὲν «διὰ τῆς θύρας» εἰσελθόντες ἐκ παντὸς τρόπου καταπολεμοῦνται, οἱ δὲ «ἀλλαχόθεν ἀναβάντες» ἐγκωμιάζονται καὶ περιέπονται.

Ἀνακεφαλαιοῦντες ὅτι, μέχρι τοῦδε εἶπομεν, συμπεραίνομεν:

α) Ὅτι ὁ Σωτὴρ ἡμῶν διὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν μαθητῶν καὶ ἀποστόλων ἠθέλησεν ὅπως δι' αὐτῶν συνεχισθῇ τὸ ἀπολυτρωτικὸν Του ἔργον.

β) Ὅτι οἱ ἀπόστολοι τὴν θέλησιν τοῦ Σωτῆρος πραγματοποιοῦντες ὤρισαν διαδόχους αὐτῶν τοὺς ἐπισκόπους ἵνα συνεχίσωσι τὸ ἔργον των.

γ) Ὅτι κανὼν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας ὄσον ἀφορᾷ τὴν κρίσιν περὶ τῆς διατηρήσεως τῆς πίστεως ἐν ὠρισμένῃ ἠρησκευτικῇ κοινότητι καθαρᾶς καὶ ἀνοθεύτου ἤτοι ἡ ἀδιάσπαστος Ἀποστολικὴ διαδοχὴ.

δ) Ὅτι ἡ Ἐκκλησία παρὰ κοινότητι, παρ' αἷς διεκόπη ἡ ἀποστολικὴ διαδοχὴ καὶ πᾶν ἔχνος αὐτῆς ἐξέλιπεν, οὐδεμίαν σώζουσαν θείαν χάριν ἀνεγνώριζε.

ε) Ὅτι εἰς περιπτώσεις αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν, παρ' οἷς διατηρεῖτο ἡ Ἀποστολικὴ διαδοχὴ, ἡ Ἐκκλησία ἐκάστοτε ἐποιεῖτο χρῆσιν τῆς οἰκονομίας ἢ τῆς ἀκριβείας, γνῶμονα τῶν ἐνεργειῶν καὶ ἀποφάσεων αὐτῆς ἔχουσα τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν τῶν εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς ἐκ τῆς αἰρέσεως ἢ τοῦ σχίσματος ἐπανερχομένων, καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐνότητά.

στ) Ὅτι ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἐφηρμόζετο ἡ οἰκονομία, οἱ προσερχόμενοι ἐγίνοντο δεκτοὶ κατόπιν ἀναγνώσεως εὐχῆς ἰδιαιτέρας ἐπ' αὐτῶν καὶ ὑποβο-

λῆς λιθέλλου ὑπ' αὐτῶν, διὰ χρίσεως ἀγίῳ μύρῳ.

ζ) Ὅτι ὅχι μόνον ἡ αἵρεσις καὶ τὸ σχίσμα, ἀλλὰ καὶ ἡ παρασυναγωγὴ ἐξασθενίζει τὴν σώζουσαν θείαν χάριν, καὶ διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία καὶ παρὰ τῶν ἐκ τῆς τελευταίας ἐπανερχομένων ἡζίου μεταμέλειαν εἰλικρινῆ καὶ ἀξιόλογον μετάνοιαν.

Λονδίνον

† Ο Μ. ΑΡΧΙΜ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Εἶνε γνωστὸν ἐξ ὄσων καὶ ἡ «Ἐκκλησία» ἐν καιρῷ ἀνέγραψεν, ὅτι, δυστυχῶς καὶ ἐν τῇ ἀδελφῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ Ἀντιοχείας παρουσιάσθη κρούσμα ἀποσχίσεως ἀπὸ τῆς κανονικῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς νέως Ἱεράρχου. Ἡ Ἐκκλησία ἠναγκάσθη νὰ καθαιρέσῃ αὐτὸν καὶ νὰ καταγάγῃ εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν, τὰς ἐξῆς δὲ σχετικὰς πληροφορίας παρέχει ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτοῦ φύλλῳ ὁ «Πάνταϊνος» Ἀλεξανδρείας:

Τὴν 23 Σεπτεμβρίου ἡ Ἱ. Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας συνήλθεν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Πατριάρχου καὶ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν Σελευκείας ἔχοντος τὴν πῆφον τοῦ Τύρου καὶ Σιδῶνος, Λαοδικείας, Βάστρων, Τριπόλεως, Βύβλου καὶ Βότρος, ὡς δικαστήριον, ἐδίκασε τὸν Μητροπολίτην Ἐπιφάνιον κατηγορούμενον ἐπὶ ἀπειθείᾳ καὶ ἐκκλησιαστικῷ σχίσματι.

Ἡ δίκη διεξήχθη ἐρήμην τοῦ φυγοδικοῦντος Ἐπιφάνιου. Τὸ διατακτικὸν τῆς ληφθείσης ἀποφάσεως ἔχει ὡς ἐξῆς:

1) Καθαίρεται ὁ Μητροπολίτης Ἐπιφάνιος Ζάεδ καὶ κηρύττεται ἐκπτωτος τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος, εἰς τὸ ὅποιον ἀνήγαγεν αὐτὸν ἡ ἀγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία Ἀντιοχείας δι' ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ Προέδρου αὐτῆς καὶ τῶν συλλειτουργῶν ἀρχιερέων.

2) Καταβάλλεται ὁ Μητροπολίτης Ἐπιφάνιος Ζάεδ ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀρχιερωσύνης εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν.

3) Ἀπογυμνωθέντος αὐτοῦ δυνάμει τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῆς χάριτος τῆς ἀρχιερωσύνης κηρύσσονται ἄκυρα πάντα τὰ ὑπ' αὐτοῦ τελούμενα μυστήρια καὶ πᾶσαι αἱ ἱεροτελεστία καὶ θεωροῦνται ἀντικανονικά.

4) Ὁρίζεται ἡ ἱερὰ μονὴ τῆς Ἰσαποστόλου Θεόκλης ἐν Μαλούλα ὡς τόπος μετανοίας διὰ τὸν μοναχὸν Ἐπιφάνιον Ζάεδ ἵνα ἀσκῶν τὰ τοῦ μοναχοῦ δεῖξη εἰλικρίνειαν εἰς μεταμέλειαν διὰ τὰς παρανομίας του.

Ἡ ἀπόφασις ὡς ἐρήμην ἐκδοθεῖσα εἶνε δεκτικὴ ἀνακοπῆς.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος ὤρισε δικαστήριον ἐκ τοῦ Μητροπολίτου Σελευκείας Προέδρου, τοῦ ἐπισκόπου Παλμύρας καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ρωμανοῦ, παρέδρων ἵνα δικάσῃ τοὺς ἀκολουθήσαντας τὸν ἀποσχισθέντα Ἐπιφάνιον κληρικούς.

Τῆς συνεδρίας τῆς ἀγίας Συνόδου δὲν μετέσχον ὁ Χαλεπίου, ὁ Ἐπιφανείας, ὁ Ἀρχαδίας καὶ ὁ Βηρυτοῦ. Ὁ μὲν τελευταῖος εὐρηται καταβλημένος τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα λόγῳ τοῦ βαρέως γήρατος, οἱ δὲ λοιποὶ τρεῖς προσεπάθησαν μέχρι τελευταίας στιγμῆς νὰ σώσωσι τὴν κατὰστασιν ἐξ ἀλληλεγγύης, ἀλλ' αἱ φιλάδελφοι αὐτῶν προσπάθειαι εὐρέθησαν πολὺ κατώτεραι τοῦ ἀπονενομημένου κινήματος τοῦ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου παραδοθέντος ἀδελφοῦ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὸ γεγονός.

Ὁ φόβος τὸν ὁποῖον ἐξεφράσαμεν ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ περὶ ἀμέσου ἐκρήξεως τοῦ μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Ἀβυσσινίας πολέμου ἐδικαιώθη δυστυχῶς ταχύτερον πάσης προβλέψεως. Ὁ πόλεμος εἶνε ἤδη γεγονός. Χριστιανικοὶ λαοὶ μάχονται λυσσωδῶς πρὸς ἀλλήλους, χρησιμοποιοῦντες πάντα τὰ φονικά μέσα τῆς ἀνθρωπίνης εὐφυΐας, αἱ ἐκ τοῦ πολεμικοῦ δὲ πεδίου καθ' ἑκάστην λαμβανόμενα εἰδήσεις λόγον ποιοῦνται περὶ πολλῶν χιλιάδων νεκρῶν ἐκατέρωθεν. Χριστιανοὶ εἶνε οἱ φονεῦντες ἀλλήλους λαοὶ καὶ ἀπειλοῦντες νὰ ἐπεκτείνουν τὴν φονικὴν των πυρκαϊὰν καὶ ἔξω τῆς ἀμφισβητουμένης περιοχῆς. Καί, ὡς ἔχουν τὰ πράγματα σήμερον, εἰς τὸν λοιπὸν κόσμον ἀπομένει νὰ εὐχῆται μόνοι τὸν ἐντοπισμὸν τοῦ κακοῦ, διότι καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀφορμὴ δυνατόν νὰ ἐξαπολύσῃ τὴν συμφορὰν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, παρὰ τὴν πανανθρώπινον τῆς εἰρήνης δίψαν.

*

Καθ' ἃ προαναγγείλαμεν (σ. 238), κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ἰουλίου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Αὐγούστου συνεκροτήθη ἐν Γενεύῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς θεολογικῆς Σχολῆς τῆς ἡ δευτέρου σειρᾶ διακοπῶν πρὸς μελέτας θεολογικᾶς διεθνεῖς, ἀπαρτισθεῖσα ἐκ τριῶν ἐβδομάδων ἀποκληθεισῶν «Semaines du Séminaire théologique international», ἧς μετέσχον διακεκριμένοι θεολογοὶ ἐκ διαφόρων χωρῶν. Καὶ κατὰ μὲν τὴν α' ἐβδομάδα ὁ καθηγ. Karl Barth εἶπε τέσσαρα μαθήματα ἐπὶ τοῦ θέματος «ἡ Ἐκκλησία καὶ αἱ Ἐκκλησίαι» ὁ καθηγ. Macnicol (Ἐδιμβούργου) εἰς ἕξ μαθήματα ἐπραγματεύθη τὸ θέμα «ὁ Χριστιανισμὸς καὶ αἱ λοιπαὶ θρησκείαι», ἐν ᾧ ὠμίλησε περὶ τῶν ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν συνεπειῶν τοῦ θρησκευτικοῦ πανθείσμου καὶ τῆς ἐπιδράσεώς του ἐπὶ τῆς ιστορίας τῶν θρησκειῶν ὁ καθηγ. Βυσιζολάβτσφ (ἑρθῶδ. ρωσ. Ἀκαδ. Παρισίων), ὠμίλησε περὶ τῆς «Χριστιανικῆς ἀνθρωπολογίας», παρουσιάσας τὴν ὀρθόδοξον θεολογίαν κατὰ τὰς μεγάλας τῆς φιλοσοφικοθρησκευτικᾶς κατασκευᾶς, τὴν ἱεραρχικὴν ἀκρίβειαν, τὰ ἐξαγομμένα τῆς καὶ τὴν μουσικὴν τῆς ὁ καθηγ. Visser t' Hooft ἔλαβεν ὡς θέμα «τὴν ἐπαύριον τῆς νέας γενεᾶς ἐν τῇ παγκοσμίῳ Χριστιανοσύνῃ», ἐμφανίσας τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῆς πρὸς ὄραον τεχνούσης παρουσίας γενεᾶς καὶ τῆς ἐν θεωρητικῇ ἀπραξίᾳ ἐν στάσει θεατοῦ εἰωσάσης προτέρας. Τέλος ὁ κ. Van Kirk ἐξέθεκεν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία» τὴν ὑπολανθάνουσαν σύγκρουσιν ἧτις κινδυνεύει νὰ ἐκρηγῇ μεταξὺ τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Κατὰ δὲ τὴν β' ἐβδομάδα ὁ καθηγ. Lieb ὠμίλησε περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου, εἰπὼν ὅτι ὑπ' αὐτὸν νοεῖται πρόσωπον ὅπερ καθίσταται λίαν δημοφιλὲς καὶ ἀποβαίνει αὐτοκράτωρ τοῦ κόσμου (imperator mundi), ὁπότε ἡ Ἐκκλησία εὐρίσκειται πρὸ ἐνός κράτους ὀλοκληροκρατικοῦ (totalitaire) καὶ ὑφίσταται τοὺς διωγμούς του τοῦ Ἀντιχρίστου τούτου τὴν βασίλειαν ἐπανέρχεται νὰ καταλύσῃ ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ κ. Βυσιζολάβτσφ ἐσυνέχισε τὴν χριστιανικὴν ἀνθρωπολογίαν ἀναπτύξας τὴν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν περὶ τοῦ «κατ' εἰκόνα», τοῦ προβλήματος τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς θεοποιήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Dr Bouquet (Cambridge) ἐξέθεκε τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀγγλικανισμοῦ καὶ τὴν περὶ τοῦ θεοῦ διδασκαλίαν του, ὡς καὶ τὰς σχέσεις μεταξὺ τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἐπιστημῆς. Ὁ καθηγ. W. Horton (Ἀμερ.) ἀνέπτυξε τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀμερικανικῆς θεολογίας ἀπὸ τοῦ Jonathan Edwards μέχρις ἡμῶν. Ὁ καθηγ. M. Dibelius (Heidelberg) ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς οὕτω κληθείσης «Formgeschichtliche Schule» ἐδίδαξε περὶ τῆς ἱερωςυνῆς ἐν τῇ ἀρχαίῳ Ἐκκλησίᾳ ὁ καθηγ. A. Lemaître ὠμίλησε περὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ δημοσίου βίου κατὰ τοὺς Vinet καὶ Secrétan. καὶ τελευταίως ὁ Hans Lilje (Berlin) περὶ

τῆς σημερινῆς κρίσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Κατὰ τὴν τρίτην καὶ τελευταίαν ἐβδομάδα ἀνεπτύχθησαν τὰ θέματα: «ὁ ἀγγλικανισμὸς» (Bouquet), «ἡ ἀμερικανικὴ θεολογία» (Horton) ἧτις παρεστάθη διανύουσα μεγάλην κρίσιν ἐν Ἀμερικῇ, «αἱ θεολογικαὶ δόξαι τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως» (Ad. Keller), «ὁ σύγχρονος ἀμερικανικὸς προτεσταντισμὸς» (W. Brown). Τῆς β' ταύτης σειρᾶς τῶν διεθνῶν τούτων θεολογικῶν συζητήσεων τῶν θερινῶν διακοπῶν γενομένων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Dr Ad. Keller μετέσχον ἐν ὄλῳ 85 ἀντιπρόσωποι: 19 χωρῶν (Γερμανίας, Ἑλβετίας, Ὀλλανδίας, Γαλλίας, Ἀγγλίας, Σκωτίας, Ἰρλανδίας, Τσεχοσλοβακίας, Αὐστρίας, Πολωνίας, Οὐγγαρίας, Ρουμανίας, Σερβίας, Ρωσίας, Φιλανδίας, Ἡν. Πολιτειῶν, δυτ. Ἀφρικῆς, Ἰαπωνίας καὶ τοῦ Καναδά) καὶ ἐννέα δημοσίων (λουθηρανικῆς, μεταρρυθμιζμένων, ἡνωμένων ἐκκλησιῶν, προτεσταντιανῶν, κογκρεγκασιοναλιστῶν, μεθοδιστῶν, κονακέρων, παλαιοκαθολικῶν καὶ ὀρθοδόξων). Τὸ πέρασ τῶν συζητήσεων ἐπηυλόγησεν ὁ σέβρος μητροπολίτης Σεβ. Εἰρηναίος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Μετὰ τὴν κατὰ τὴν παρελθούσαν Πέμπτην (10 Ὀκτωβρίου) γενομένην πολιτειακὴν μεταβολὴν ἡ Ἱερά Σύνοδος συνελθούσα σήμερον ἐκτάκτως καὶ λαβούσα ὑπ' ὄψιν ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας ἀπεφάσισεν ὅπως διατάξῃ τὸ μνημόσυον τοῦ Βασιλέως ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς. Ἀπέλυσε δὲ καὶ σχετικὴν τηλεγραφικὴν Ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς Σεβ. Ἀρχιερεῖς.

— Τὸ Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας, μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῆς νέας Κυβερνήσεως ἀπὸ τῆς παρελθούσης Πέμπτης, ἀνέλαβεν ὁ καὶ ἄλλοτε χρηματίας ὕπουργός κ. Θ. Τουρκοβασίλης.

— Ὁ νέος Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰωακείμ μετέβη τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὴν ἔδραν αὐτοῦ γινόμενος δεκτὸς ὑπὸ τῶν ἐπισήμων Ἀρχῶν καὶ τοῦ ποιμνίου μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἐξ ἀφορμῆς προτάσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Παραμυθίας περὶ χειροτονίας εἰς πρεσβύτερον τοῦ Σπυρίδωνος Παπαθεοδώρου, ἀπεφάσισεν ἵνα, ἐφ' ὅσον ἐν τοῖς ὑποβληθεῖσι δικαιολογητικῶς δὲν ὑπάρχει ἀπολυτῆρον σχολῆς περὶ τῶν σχολικῶν προσόντων τοῦ ὑποψηφίου, ἀλλ' ἀπλῆ ἔνορκος βεβαίωσις μαρτύρων ἐνώπιον Εἰρηνοδίκου, ἐρωτηθῆ σχετικῶς τὸ Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, διὰ τὸν ἱερέα Ἀλέξανδρον Τασούλην, ἐφημέριον Μάκρης, ἔπαυσε τῆς ἐφημεριακῆς του θείσεως, ὡς ἀδικαιολογητικὸς ἐγκαταλιπόντα ταύτην ὑπὲρ τὸν μῆνα.

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐχορήγησε τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Λήμου εἰκοσαήμερον ἄδειαν ἀπουσίας εἰς Ἀθήνας διὰ λόγους ὑγείας, τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Ζιχνῶν δεκαήμερον δι' ὑπηρεσιακοῦς λόγους, τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Καρυστίας ἐβδομαδιαίαν πρὸς περίθαλψιν τῆς θείας αὐτοῦ, τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Θεσσαλιώτιδος μηνιαίαν, τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν ὀκταήμερον καὶ τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Χίου δεκαήμερον.

— Τὴν 22αν παρελθ. μηνός, ὡς ἀναγράφουσιν αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ Εἰδήσεις» Τριπόλεως, ἐτελέσθησαν μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας τὰ ἐγκαίνια τοῦ νεοδημητοῦ καὶ περικαλλοῦς ναοῦ «ἁγ. Ἀθανασίου» τῶν Ριζῶν Τεγέας ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μαινετίας καὶ Κυνουρίας. Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ἱεροτελεστίαν συνετελεσθησαν μετὰ τοῦ Σεβ. Ἀρχιερέως καὶ ὁ Ἀρχιμ. Θ. Κοτσάκης, ὁ Πρωτοσυγκελλεῖαν Πρωτοπρεσβύτερος Ι. Καραπαναγιώτης καὶ οἱ πλείστοι τῶν ἐφημεριῶν Τεγέας. Ὁ ἐγκαινιασθεὶς ναός, φιλοκάλας διακοσμηθεὶς ἰσωτερικῶς καὶ ἔξωτερικῶς, προὐκάλεσε τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἐξ ὅλων τῶν πέριξ χωρίων καὶ τῆς Τριπόλεως συρρεύσαντος πολυπληθοῦς ἐκκλησιασμάτων. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης διηγήθη τὴν ἐσθνημοσύνην ὄλων πρὸς τοὺς ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἀλλαχοῦ βιοῦντας Ριζιώτας, εἰς οὓς κατὰ μέγα μέρος, ἂν μὴ ἐξ ὀλοκλήρου, ὀφείλεται ὁ θαυμαστικὸς οὗτος ναός, καὶ συνέ-

στησε πρὸς τοὺς χριστιανοὺς εὐλάβειαν, πίστιν καὶ ὑπακοήν εἰς τὰ κελεύσματα τῆς ἁγίας ἡμῶν ἐκκλησίας. Ὁμοίως καταλλήλως ὠμίλησαν ὁ ἐφημέριος τοῦ ναοῦ τούτου αἰδ. Κων. Καρκαζῆς καὶ ὁ Διευθυντῆς τοῦ δημοτ. Σχολείου Ριζῶν κ. Γ. Κολοβός ἐξάρανας τὸ συντελεσθὲν ἔργον.

—Μεγαλοπρεπῶς ἐτελέσθησαν ὡσαύτως τὴν Κυριακὴν 29ην π. μ. τὰ ἐγκαίνια ἐπὶ τῇ περατῶσει καὶ λειτουργίᾳ τοῦ πρώτου ὁρόφου τῆς ὑπὸ τῆς ἐν Τριπλάει Ἀδελφότητος ἀνεγερθεῖσης ἡμιτροσφύρου Ἐπαγγελμ. καὶ Οἰκοκ. Σχολῆς τῆς, χοροστατούντος τοῦ καὶ Προέδρου τῆς Φιλοκ. Ἀδελφότητος Σεβ. Μητροπολίτου Μαντινείας καὶ Κυνουρίας. Παρέστησαν οἱ πλείστοι τῶν ἐπισήμων τῆς πόλεως καὶ πλῆθος κόσμου. Μετὰ τὸν ψαλόντα ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιερέως Ἀγασμὸν καὶ ὕμνον πρὸς τὴν Θεοτόκον, ὃν μελοδικῶκατα ὑπὸ τὰς ὀδηγίας τοῦ πρωτοψάλτου κ. Ι. Παναγιωτοπούλου ἔψαλον αἱ ἐν ὁμοιομόρφῳ στολῇ ἀνδεδυμένοι ἐβδόμηκοντα ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐργαζόμενοι μαθητρία τῆς Σχολῆς, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης εὐχαρίστως ἀνεμνήσθη συνοπτικῶς τῶν δωρητῶν τῆς Σχολῆς, μὴ παραλείψας ν' ἀναφέρῃ τὴν συμβολήν, ἣν παρέσχον εἰς τὸ ἀνεγερθὲν οἰκοδομημα οἱ τε ὑπουργοὶ κ. κ. Θ. Τουκοβασίλης καὶ Σπ. Τσακόπουλος, ὁ μὲν διὰ δραχ. 250.000 ἐκ τοῦ Ὑπουργ. Ἐργασμάτων, ὁ δὲ διὰ δραχ. 125.000 ἐκ τοῦ Ὑπουργ. Ὑγιεινῆς, ὡς καὶ τὴν κατ' ἔτος παρεχομένην ἐπιχορήγησιν τῶν ἀδελφῶν Σπετσεροπούλων ἐκ δραχ. 25.000 ἑτησίως, ἐμνήσθη δὲ καὶ τοῦ ἔργου τῆς Φιλοπτόχου γενικώτερον ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΒΕΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις μεταφράσθη εἰς τὴν ἀραβικὴν ὁ κατάλογος τῶν ἐχόντων δικαίωμα ψήφου ἵνα διανεμηθῇ εἰς τοὺς ἐκ τοῦ ποιμνίου ἀραβοφώνους ὀρθοδόξους. Τοῦ καταλόγου προηγείται ἀναλυτικὴ εἰσήγησις μεθ' ὀδηγιῶν περὶ τοῦ τρόπου τῆς ψηφοφορίας, τῆς ὑποβολῆς ἐνστάσεων καὶ τῆς ὑποδείξεως τῶν ἐνοριακῶν ἀντιπροσώπων. Οἱ ἐν τῷ καταλόγῳ περιλαμβανόμενοι ὑποχρεοῦνται ἐντὸς τριημέρου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ νὰ ἐφοδιασθῶσι διὰ πιστοποιητικῶν ταυτότητος λαμβανομένων παρὰ τῶν Πατριαρχείων, ἵνα ἀσκήσωσι τὰ δικαιώματά των προτείνοντες τοὺς ἐνοριακοὺς ἐκλεκτορας. Τούτων ἡ Ἱ. Σύνοδος, ἐλέγχουσα τὰ προσόντα ἐν εἰδικῇ συνεδρίᾳ, θὰ διαβιβάσῃ τὸν κατάλογον αὐτῶν πρὸς τὰς κοινότητας, αἵτινες κατόπιν ἐν γενικῇ συνελεύσει θὰ ἐξουσιοδοτήσωσιν αὐτοὺς πρὸς ὑπόδειξιν τῶν τριῶν διὰ τὴν πατριαρχεῖαν ὑποψηφίων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Εἰδήσεις ἐκ Σερβίας ἀναφέρουσιν ὅτι ἡ σερβικὴ Ἐκκλησία ἀναπτύσσει σπουδαίαν δραστηριότητα μετὰ τῶν ἑτεροδόξων ἐν Χορβατίᾳ καὶ Σλοβενίᾳ, ἔνθα ἰδρύθησαν καὶ διοργανώθησαν πολλαὶ ὀρθόδοξοι ἐνοριαὶ καὶ φκοδομήθησαν ἱκανοὶ ναοί.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς βουλγαρικῆς ἐκκλησίας Σεβ. Μητροπ. Βιδινίου Νεόφυτος ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς συμπληρώσεως εἰκοσαετίας ἐν τῷ ἀρχιερατικῷ ἀξιώματι προσήνεγκεν εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Ἱ. Συνόδου 600.000 λεβίων πρὸς σκοποὺς πνευματικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν. Ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης ἡ Ἱ. Σύνοδος ἴδρυσεν ἴδιον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Μητροπολίτου Νεοφύτου κεφάλαιον, αἱ πρόσοδοι τοῦ ὁποίου θὰ χρησιμεύσωσι δι' ὑποτροφίας πρὸς ἀνωτέρας θεολογικὰς σπουδὰς τῶν ἀρίστων σεμιναριστῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΦΙΛΑΝΔΙΑΣ

Ὁ Μακαρ. Πρωθιεράρχης τῆς ἐν Πολωνίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κ. Διονύσιος μεταβὰς κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα εἰς Φινλανδίαν ἔχειροτόνησεν ἐν συλλειτουργίᾳ μετὰ τῶν σεβασμιωτάτων Ἀλεξάνδρου Ταλλίνης, Γερμανοῦ Φιλλανδίας καὶ Νικολάου Πετοϊόρσκη τὸν πρωθιερέα Ἀλεξάνδρον Κωρπὴν εἰς ἐπίσκοπον Βύμποργ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος Αὐγούστου ἐν Νέγ

Ἰόρκη ἐγένετο ἡ εἰς ἐπίσκοπον χειροτονία τοῦ ρώσου ἀρχιμανδρίτου Ἱερωνύμου ἱερουργούντων τῶν Ἀρχιεπισκόπων Ἀθηναγόρα καὶ Τύρου-Σιδῶνος Θεοδοσίου.

ΡΩΜΑ·Ι·ΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἀγγέλλεται ἐκ Ρώμης ὅτι εἰς περίπτωσιν ἐπιδρομῆς κατὰ τῆς Ρώμης ἡ Ἁγία Ἔδρα συγκατετέθη νὰ ἀβέση τὰ φῶτα τοῦ Βατικανοῦ καὶ νὰ συμμορφωθῇ πρὸς νινὰς κανονισμοὺς ἐκ συμφώνου μετὰ τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Στυλιανοῦ Σεφεριάδου Πρωτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου, Ὁ ἠθικὸς ὀπλισμός. (Λόγος ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῆς Πρωτανείας). Ἀθῆναι 1935.

Νικολάου Δούβαρι τακτικοῦ Καθηγητοῦ τῆς Εἰσαγωγῆς καὶ Ἐρμηνείας τῆς Καινῆς Διαθήκης, Αἱ πνευματικαὶ ἐπιστῆμαι (Λόγος ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν). Ἀθῆναι, 1935.

Λεωνίδου Ἰω. Φιλιππίδου Ὑφηγητοῦ, Ἡ Ἱστορία τῶν θρησκευμάτων ὡς ἐπιστήμη. (Ἐναρκτήριο μάθημα). Ἀθῆναι, Τύποις «Πυρσοῦ», 1935.

Δημ. Ι. Κονίμουτσοπούλου τακτικοῦ καθηγητοῦ ἐν τῇ Ριζαρείῳ Ἐκκλ. Σχολῇ, Συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας: Φραγκίσκος Σκουφός καὶ Γεράσιμος Ἰαννουλῆς. Ἀθῆναι, 1935.

Κλεάνθους Ι. Στρατιώτου, Ἡ ποιμαντικὴ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου, ἦτοι ὕψος τῆς ἱερωσύνης, προσόντα καὶ καθήκοντα τῶν ἱερωμένων κατὰ τὸν Χρυσσοστόμον. Θεσσαλονίκη 1935.

T. D. Mosconas, Eight letters from Turkey (1921-1922). Alexandria, Imprimerie du Commerce, 1935.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Ἀργολίδος.

Προσκαλοῦνται οἱ ἐκ τῶν προσοντούχων βουλόμενοι ἵνα ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι διὰ τὴν κενὴν θέσιν ἐφημερίου τοῦ ἐν Ἀργεὶ ἐνοριακοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Πέτρου ὅπως μέχρι τῆς 31ης Ὀκτωβρίου 1935 υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀποδεικτικά τῶν νομίμων καὶ τῶν κανονικῶν προσόντων των. Ἐν Ἀθήναις τῇ 20ῇ Σεπτεμβρίου 1935.

† Ὁ Ἀργολίδος Ἱερόθεος.

Ἱ. Μητρόπολις Ἐλασσῶνος.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5139 περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ ἐν Βελεσίνῳ προσφυγικοῦ Συνοικισμοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἁγίων Ἀναργύρων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητινὰ ἵνα ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι ἐφημέριοι. Ἐν Ἐλασσῶνι τῇ 23 Σεπτεμβρίου 1935, ὁ Μητροπολίτης Ἐλασσῶνος κ. α. α. Ὁ Γενικὸς ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος Θεοφάνης Μπετσίστας.

Ἱ. Μητρόπολις Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ νόμου 5139 καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν ἐφημερικῆς θέσιν τοῦ ἐνοριακοῦ ναοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ χωρίου Μαυροβουνίου (Ταουσιάν) τοῦ τ. Δήμου Κραννῶνος, ὅπως υποβάλλωσιν εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν τὴν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς σήμερον. Ἐν Λαρίσῃ τῇ 9 Ὀκτωβρίου 1935. † Ὁ Λαρίσης Δωρόθεος.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν διάφορα κληρονομικὰ ἄμφια ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. (ὁδὸς ἁγίου Ἀνδρέου 5) τὴν 16ην Ὀκτωβρίου 1935 ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 10—11 π. μ. ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.)

Τύποις «Φοίνικος», ὁδὸς Λεωνάτου 4, Ἀθῆναι